

undgaa at se Hær og Flaade forfalde saaledes, at det skader Danmarks Anseelse og hele dets udenrigspolitiske Stilling og bliver en Fare for Landet.

Den højtærede Forsvarsminister udtalte ved Fremsættelsen, at man i Folketinget havde foreholdt ham, at han ved at fremsætte dette Lovforslag havde skadet Danmarks Anseelse i Udlandet. Det skal jeg ikke udtale mig om. Jeg ved, at Forslaget har givet Anledning til mange og for os ofte lidet smigrende Udtalelser i Udlandets Presse, og at det altsaa har vakt stor Opmærksomhed, ja, at det endog har givet Anledning til, at udenlandske militære Fagblade har taget Spørgsmaalet om Danmarks Forsvar og Danmarks militære Stilling op til en saglig Behandling; men det skal jeg komme tilbage til senere.

Det, jeg i denne Forbindelse gerne vil fremhæve, er, at jeg anerkender de Bestræbelser, der fra den højtærede Udenrigsministers Side er gjort for at forebygge, at Fremsættelsen af Forslaget om Afrustning skulde skade Danmarks Anseelse i Udlandet. Jeg sigter her til, at Udenrigsministeren i 1924, altsaa paa det Tidspunkt, da Afrustningsforslaget var ved at blive fremsat her i Rigsdagen, lod Danmarks første delegerede, Kammerherre Zahle, paa Folkeforbundsforsamlingen i Genève tage Ordet og udtale sin Tilfredshed med, at man ved at vedtage den saakaldte Genèveprotokol havde bidraget til at skabe den Følelse af Sikkerhed, der er en ufravigelig Betingelse for at naa til den i Forbundspagten lovede Reduktion i Rustningerne. Jeg forstod dette saaledes, at den danske Regering ved at lade sin delegerede fremhæve, at den opfatter Sikkerhed som en ufravigelig Betingelse for at naa til den omtalte Reduktion i Rustningerne, har ønsket at tilkendegive overfor de andre Magter i Folkeforbundet, at Danmark vedblivende stillede sig paa Linie med disse Magter i Bestræbelserne for gennem en forøget Sikkerhed at naa til Nedrustning, selv om man af indrepolitiske Grunde satte et Afrustningsforslag under Debat i den danske Rigsdag. Denne Bestræbelse for ikke at svække Danmarks Anseelse har den højtærede Udenrigsminister fortsat, og jeg kan ikke andet end udtale min fulde Anerkendelse af den Maade, hvorpaa

den højtærede Minister søger at løse denne Opgave. Jeg vil her tillade mig at fremhæve den udmærkede Tale, som den højtærede Minister holdt den 8. September i Aar i Folkeforbundsforsamlingen i Genève. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere et lille Stykke af denne Tale. Den højtærede Udenrigsminister udtalte: „Den 25. September 1925 vedtog Delegeretforsamlingen en Resolution, der henledte Folkeforbundsmedlemmernes Opmærksomhed paa den Betydning, det kunde have for deres Sikkerhed at afslutte særlige Overenskomster om Voldgift eller retslig Afgørelse. Den Tanke, som ligger til Grund for denne Resolution, var ikke blot at fremhæve den store Betydning, som Afslutningen af saadanne Overenskomster kunde have for de paagældende Stater selv, men ogsaa den Støtte, som disse Overenskomster indirekte vilde være for de fælles internationale Bestræbelser i Retning af at begunstige Udviklingen mod de store Maal, som Folkeforbundspagten har sat sig, og som kan resumeres i denne Formel: Voldgift, Sikkerhed, Reduktion af Rustningerne.“ Efter at have udviklet, hvilke Skridt Danmark har foretaget sig i den i Resolutionen angivne Retning, og efter at have lovprist Præsident Wilsons smukke Tanke, at det er en Verdenssamvittighed, det gælder om at sætte i Højseadet, sluttede den højtærede Udenrigsminister med disse Ord: „Ledet af saadanne Idealer ønsker Danmark at fortsætte med det rolige og støttesamarbejde. Det er et Ønske, mine Damer og herrer, men det er ogsaa et Løfte.“

Naar Regeringen vil fastholde denne Linie, at opretholde Landets Anseelse og udenrigspolitiske Stilling ved udadtil at samarbejde med de andre Stater efter Formelen: Voldgift, Sikkerhed, Nedrustning, og ved indadtil at bevare Stabiliteten og dermed ogsaa den gode Aand indenfor Hær og Flaade, som er nødvendig for at opretholde Værnenes Værdi, saa kan vi godt, indtil den Afrustnings-Konference, som skal træde sammen til Foraaret, kommer til et Resultat, benytte Tiden til grundigt at drøfte det militære Problem for at søge at komme til Enighed om Karakteren af den Militærordning, vi da skal have her i Landet, og til en saadan